

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2509/2024
20.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Живковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., ради чинидбе и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 1413/23 од 26.10.2023. године, у седници одржаној 20.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 1413/23 од 26.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 1413/23 од 26.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 684/23 од 24.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да тужилци преда у државину у исправном стању и без оштећења следеће покретне ствари: шпорет на дрва „...“, замрзивач „...“, веш машина „...“, кожна гарнитура, тросед и две фотеље, телевизор „...“ 42 инча, трпезаријске столице број 6 (шест) комада. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужилци на име вредности одузетих покретних ствари: шпорет на дрва „...“, замрзивач „...“, веш машина „...“, кожна гарнитура, тросед и две фотеље, телевизор „...“ 42 инча, трпезаријске столице број 6 (шест) комада исплати 163.700,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженој на име трошкова спора исплати 52.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 1413/23 од 26.10.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је основни захтев тужиље као власника за предају покретних ствари које су у поступку извршења закључком извршног суда досуђене туженој као извршном повериоцу ради намирења потраживања према трећем лицу као извршном дужнику уз евентуални тужбени захтев за исплату противвредности тих покретних ствари. Нижестепеним пресудама одлучено је одбијањем основног и евентуалног тужбеног захтева.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке. Образложења побијаних пресуда о неоснованости основног и евентуалног тужбеног захтева у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права - Закона о основама својинскоправних односа, а спорно правно питање, питање правних последица проглашења недопуштеним извршења на покретним стварима које су предмет спора у овој парници, разрешено нижестепеним пресудама, није од општег интереса, јер је везано за чињенично стање конкретног случаја. Ревизија указује на постојање другачије одлуке, међутим другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано чланом 479. став 6. истог закона.

Тужба ради чинидбе и исплате поднета је 10.06.2019. године. Вредност предмета спора је 163.700,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија није дозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**